

Operațiunea „Cașcavalul”

În peretele de piatră al unei vechi case din București – o ușă secretă. În spatele ei – casa unei duble spioane internaționale. Se spune că are legătură cu servicii secrete guvernamentale de top din întreaga lume, dar și cu mafia italiană, oligarhii ruși și traficanții de droguri din America de Sud. La ea acasă se țin des petreceri ale bogătașilor de peste tot. Spioana își spune între prietenii obișnuiți Tanti Gina, dar nimeni nu știe numele ei adevărat. Tanti Gina are o pisică bengaleză – cu blană de leopard, cu ochi verzi adaptați pentru vedere nocturnă, cu urechi ca niște vârfuri uriașe de creioane asupra cărora s-a insistat prea mult cu ascuțitoarea și fără mustăți (a început să și le taie când a văzut că nu se poartă în lumea bună)¹. I se spune Mița – un nume pe cât de puțin original, pe atât de potrivit cu lumea mascată în care se învârte. Mița – pisică foarte ingenioasă – nu cunoaște alte pisici de prin cartier (stăpâna nu-i dă voie să se întâlnească, ca nu cumva să-i trădeze identitatea). Și cu toții știm că bengalezelor cel mai mult le place să vorbească, așa că a învățat să comunice cu oamenii. Și nu s-a mulțumit să stăpânească limba română, știe să se descurce în engleză, în franceză, în germană, în italiană, în rusă... în plus știe chiar și o boabă de chineză, o boabă mai mică decât orezul. Știind toate acestea, Mița a ajuns secretara Ginei – a învățat chiar să scrie, ținând stiloul între două labe.

Într-o zi, la una din petrecerile obișnuite din casa Ginei, îl surprinde pe un bărbos cu părul grizonat și cu monoclu, cu burta ca o plăcintă cu brânză spunând „De data asta... am pus eu mâna pe cașcaval²!”. Mița știe atât de bine limbile în care vorbesc invitații stăpânei ei, încât nici nu le poate distinge. I s-a părut că a vorbit în franceză... și, ce-i drept e drept, cine altcineva decât Rémy, șobolanul bucătar la Gousteau putea fura cașcavalul? Uită pentru o vreme de întâmplare, dar își aduce brusc aminte la sfârșitul petrecerii, când o vede pe Gina agitându-se, răscolind dosarele pline cu informații pe care le ține printre cărți de bucate și caiete cu rețete, cercetând înfrigurată fișierele criptate din bazele de date ale serviciilor secrete... Mița se prinde imediat că furtul cașcavalului e pricina agitației și o trage de limbă:

- Gino, ce-ai pățit, n-ai vrea să ne odihnim? o întreabă Mița cu o voce mieroasă, care nu-i miroase bine experimentatei spioane.

Gina se ridică de la biroul de stejar masiv pe care avea instalat un calculator care ar fi fost mult supraapreciat dacă ar fi fost numit „râșniță” (Gina susține că un calculator performant ar putea să o dea de gol în zona retrasă în care locuiesc și, în plus, ar putea să fie mai ușor urmărită³), o mângâie puțin pe Mița până toarce și îi șoptește:

- Mița, asta e o belea mult prea mare pentru tine și nu aș vrea să te implic în toate necazurile mele... Somn ușor, Mița!

Gina se uită la Mița până crede că a adormit, apoi se întoarce la calculator...

Mița, pe furiș, fură din dulap trusa de deghizare a Ginei și o desface să se asigure că are tot ce îi trebuie: pălării, eșarfe, lentile de contact colorate, ochelari fără dioptrie⁴, haine de tot soiul, care ies sau nu în evidență, un set impresionant de rujuri și farduri pe lângă care trusa de machiaj a unei regine ar părea făcută pentru casa de păpuși, mai multe flacoane de vopsea pentru păr în toate

¹ A fost dispusă să renunțe la unul dintre senzorii de echilibru specifici, doar pentru a se încadra perfect în lumea bogată în care se învârte stăpâna ei.

² Dacă nici voi nu înțelegeți la ce se referă termenul de cașcaval, vă recomand o privire rapidă în Dicționarul Termenilor de Argou.

³ Tehnologia care permite urmărirea de la distanță a dispozitivelor electronice s-a ivit la începutul anilor 2000. De asemenea, conținuturile (în special reclamele) personalizate de care un spion se poate teme ar fi fost absolut de neconceput pe vremea când cel mai bun sistem de operare era Windows 95, iar despre Google nu auziseră nici măcar fondatorii companiei.

⁴ Sticlele unor ochelari fără dioptrie nu sunt lentile, ci lame cu fețele plan-paralele.

colorile și nuanțele, niște peruci pentru care orice judecător de la Curtea Constituțională⁵ și-ar cheltui fericit sporurile, nu în ultimul rând o colecție de pașapoarte în alb, emise de diferite țări, împreună cu un card de zbor.

Mița și-a făcut planul pe scurt: și-a completat un pașaport francez, pe numele „Mițoie” (Mița nu cunoaște îndeajuns de bine regulile de scriere în limba franceză încât să știe că litera „ț” nu există decât în română), și-a luat o rochie elegantă (fiindcă în Franța codul vestimentar obișnuit este unul elegant și pedant, indiferent de statutul social) și nu a uitat de pantofii cu toc cu care când se încălța arăta ca un cocostârc care nu a învățat să stea într-un picior. A ales un ruj roșu puternic și și-a transformat obrajii în prăjiturile acoperite cu scortșoară.

Mițoie a luat un taxi până la aeroport. Ajunsă la biroul de Check-in, își drege vocea și se adresează cu accent angajatei:

- Bonjour, madame! Vreau un bilet către Paris.

- Nu mai avem locuri pentru azi. Data viitoare să vă faceți rezervare online, i-a lătrat angajata, cu superioritatea funcționarului așezat pe scaun.

- Eu nu vreau un loc, eu vreau doar un bilet! i-a răspuns nervoasă pisica, simțind o reacție alergică pe șira spinării.

- Puteți sta la Business Class, dacă chiar vă grăbiți și... dacă vă permiteți...a continuat femeia, cu un ranjet care i-a dezgolit caninii.

Simțind ironia angajatei, Mițoie își reprimă instictele de mătă, aducându-si aminte de educația ei aleasă și, pentru că nu e în interesul ei să compromită operațiunea Cașcavalul, scoate cu eleganță portofelul în care era cardul de zbor.

- Aveți mile sau zboruri?⁶ o întreabă angajata care își pierduse răbdarea cu ani în urmă, la trecerea spre pubertate.

- Cum să am zboruri? Sunt companie aeriană?

- Călătorii pe care le-ați făcut până acum! țipă funcționara ridicându-se amenințător și acoperind-o pe aventurieră cu o umbră care îi îngusta din ce în ce mai mult câmpul vizual, stârnindu-i senzații de claustrofobie.

- Je ne sais pas, madame! Cu siguranță trebuie să fie ceva cu care pot plăti! A reușit să miorlăie ascuțit sărind agil jumate de metru în spate.

- O să vă iau din mile. Călătorie plăcută! S-a potolit interlocutoarea, mulțumită de efectul produs.

- De parcă ar mai putea fi plăcută... își spune mătă... după un dialog atât de plictisitor.

Mițoie, care a călătorit în toată lumea pe post de accesoriu pufos într-o poșetă de piele care mirosea îngrozitor a mâl de Nil, știe că trebuie să treacă un control de securitate. Ce se va întâmpla cu ea dacă îi găsesc trusa de deghizare și pașapoartele false? Mai rău, dacă își dau seama că e o pisică? Dar Mițoie era familiarizată cu diversele tactici ale spionilor așa că își face repede un plan. Desface bagajul, scoate pașapoartele în alb și le pune într-un buzunar ascuns al pantalonilor. Apoi se prezintă senină la controlul de securitate. Trece prin poarta de securitate lejer, mai lejer decât s-ar fi așteptat, fiindcă aparatul nu piuie și, în plus, ofițerul de securitate nu s-a uitat deloc pe monitor. Oricine s-ar fi gândit poate că o hârtie (sau un dreptunghi de plastic, depinde de la țară la țară) inscripționată cu un număr cu mai multe zerouri l-a făcut pe ofițer să nici nu tragă cu ochiul la aparat. În realitate, „de vină” era o privire dulce a colegei de la poarta vecină.

⁵ La marile curți de judecată din Europa, judecătorii folosesc peruci pentru a simboliza detașarea și imparțialitatea lor. În România, în schimb, se consideră că judecătorii nu au nevoie de un obiect pentru a deveni imparțiali, air perucile se folosesc exclusiv la Curtea Constituțională a României.

⁶ Cardurile de fidelitate ale companiilor aeriene oferă beneficii clienților care au un anumit număr de zboruri sau care au atins o bornă a numărului de mile (un sistem de recompense simbolic acordate în funcție de durata zborurilor și de suma cheltuită în zona Duty-Free).

Nici controlul pașapoartelor nu a împiedicat-o pe Mițoie să se îmbarce către Franța. Înainte de a se îmbarca în avion, pisica trebuie să se încadreze pe unul din cele două culoare (cu, respectiv fără verificarea vamală). Mița vede că aproape toată lumea mergea pe culoarul verde, liber, așa că se gândește să facă la fel. Chiar când să treacă prin poarta fără verificare citește: „Nimic de declarat / Nothing to declare”. Atunci, mîța fuge pe culoarul roșu și intră în cașcarabeta⁷ vameșului.

- Bună ziua! salută respectuos Mițoie.

- Bună ziua, ce aveți de declarat? întreabă mașinal vameșul.

- Declar că iubesc să călătoresc, că îmi place să văd lumea și că ador să vorbesc cu oamenii!

- Bine, spune vameșul rîzînd. Aveți de declarat vreun bun, sau de ce ați ales culoarul roșu?

- Laptele e foarte bun... mmm...

- Un bun este un obiect de valoare. Poate o sumă de bani, orice trebuie să declarați la vamă.

În ce țară mergeți?

- În Franța.

- Aaa, vă întoarceți acasă, nu-i așa? întreabă vameșul care nu știa deloc franceză și i-a rezonat numele pisicii. Franța e în Uniunea Europeană, deci nu trebuie să declarați nimic aici.

- La revedere, domnule!

Mița se furișează afară din cașcarabetă, se îmbarcă în avion și ascultă intrigată instrucțiunile însoțitorilor de zbor. La un moment dat, un bărbat negricios, cu lanțuri la piept, îmbrăcat în cămașă și pantaloni de trening, cu miros de lămâie stricată o mîngâie și o întreabă:

- Ce faci, pisi?

Temându-se că a fost deconspirată, fuge în baie și se închide acolo tot drumul...

Avionul aterizează fără probleme pe aeroportul Charles de Gaule. Cum simte că avionul își trîntește roțile (un întreg tren) de pistă, Mița crapă ușa și așteaptă ca acel cocalar mai sus menționat să iasă însoțindu-și salutul cu o binecuvîntare a familiei extinse a pilotului. Atunci iese pe ușă, adoptînd o față pleoștită și spunînd că i-a fost foarte rău.

⁷ Din nou, utilă ar fi o privire în Dicționarul de Argou...